

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RUBY M. AYRES

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΟΛΛΥ

‘Απογοητευμένη, στενοχωρημένη, ή Μόλλυ Γούντ, είχε δεχθί την πρόσκληση του Σιμόν Λίλεντ να δειπήσει μαζί του στο «Ρίτς», με την έλπίδα να ξεχαστή, να διασκεδάσει λίγο τη θλίψη της. ‘Ασφαλώς όμως δεν φανταζόταν ποτέ πως εκείνο το βράδυ ακριβώς, ο Σιμόν θα της πρότεινε να γίνη γυναίκα του. Το θεώρησε μάλιστα αυτό ως «γκάφα» έκ μέρους του! Μήπως δεν είχε αντίληφθί την ταραχή της, τη χλωμάδα του προσώπου της, που φανέρωνε τον κρυφό πόνο της!

Κατάπληκτη ή Μόλλυ, νόρισε και κύτταξε τον Σιμόν, όταν αδέξια, υτροπαλά της είπε εκεί που έτραγαν το παγωτό τους: «Μόλλυ, νομίζεις... Θα μπορέσης ποτέ να μ’ αγαπήσης άρκετά για να γίνης γυναίκα μου;»

Και ξαφνικά, μια σκέψη κυριάρχησε μέσα στο μυαλό της νέας. «Ένα ζωρό χρώμα έβγαψε μια στιγμή τα μάγουλά της και κύτταξε μια στιγμή τον Σιμόν κατάματα.

Της έρχόταν να γελάσει και να κλάψι μαζί. ‘Αν άρραβωνιάζοταν με τον Σιμόν, θα σταματούσαν μονομιάς τα σχόλια κι’ ή φλυαρίες του κόμου. Γιατί όλοι οι γυναικί της περίμεναν από στιγμή σε στιγμή ν’ αναγγελθούν οι άρραβώνες της με τον Λέοναρδ ‘Ασλεϊ. Τι ειρωνεία! Σήμερα ακριβώς, ενώ ή Μόλλυ περίμενε την ευχάριστη στιγμή, που ο Λέοναρδ θα της όμολογούσε την αγάπη του, αντί αυτού της είχε πη πως δεν σκεπτόταν να παντρευτή.

Κι’ επειδή εκείνη τον κύτταξε αστασιμένη, άμιλητη, έκείνος πρόσθεσε, τραυλίζοντας, μπερδεύοντας τα λόγια του από ντροπή: —‘Αν ήμουν πλούσιος, Μόλλυ!... Καταλαβαίνεις, το χρήμα εινε το πάν σήμερα... Μισό τη φτώχεια! Κι’ εσύ τό ίδιο... Αύτα έχει ή ζωή!... ‘Ας μείνουμε φίλοι...

‘Εκείνη δεν το είχε άπαντήσει και χωρίστηκαν έτσι. Κι’ όμως, ποσο τον άναπούσε, και ποσο πόνο ή καρδιά της! Τι βενια είχε πάσει με τη φαντασία της για τό μέλλον της, για την ευτυχία της!

‘Ηξερε βέβαια πως ο πατέρας της δεν ήταν πλούσιος, έτσι έλεγε τουλάχιστον και διαρκώς γκρινιάζε τα τά έξοδα, για την άκρίθεια της ζωής! Κι’ ο Λέοναρδ ήταν σπάταλος, υντόταν στον καλύτερο ράφτη του Λονδίνου, γλεντούσε κι’ έτρωγε στα άριστοκρατικά κέντρα. Πιθανόν τά εισοδήματά του να έπαρκούσαν γι’ αυτόν, όχι όμως και για ν’ άνοιξη σπιτικό, να παντρευτή! ‘Ο Σιμόν Λίλεντ ήταν πίο συντηρητικός, άν κι’ είχε μεγάλη περιουσία!...

—Γιατί δεν άπεινάς, Μόλλυ: τη ρώτησε σέ λίγο ο Σιμόν. ‘Εγώ σ’ αγαπά τόσο πολύ, θα έκανα τό πάν για να γίνης ευτυχισμένη!...

‘Η Μόλλυ έξακολουθούσε να τον κυττάζι. ‘Εκείνη ήταν εικοσι χρόναι κι’ ο Σιμόν τριάντα τεσσάρων. ‘Ηταν ύψηλός, με πλατειές ώμους, λίγο αδέξιος στις κινήσεις του, όπως και στα λόγια του, αλλά ελιγκρισής, αγαθός, καλόκαρδος.

—Λοιπόν, Μόλλυ: τη ρώτησε για τρίτη φορά. Της Μόλλυ της έρχόταν να σπαρή την καρέκλα της και να φύγη τρέχοντας, να πάη κάποια να κρυφτή, να μνή άκούη, να μη βλεπή! ‘Ωστόσο συγκρατήθηκε και είπε:

—Ποτέ δεν σκέφθηκα πως ή... θες να παντρευθής, Σιμόν. Σέ ευχαριστώ, δέχομαι την πρότασί σου!

Τίποτε άλλο! Οι δυο τους έξακολουθούσαν τό φαγητό τους ως τό τέλος. Κατόπιν σηκώθη-

καν κι’ ο Σιμόν συνάδευε τη Μόλλυ ως τό σπίτι της με τό ασυκίνητό του. Καθώς την καληνύχτιζε, ο Σιμόν της έλεγε πως την έπομένη θα πήγαινε να ιδη τον πατέρα της.

‘Η Μόλλυ ανέθηκε τρέχοντας στην κάμαρά της, ρίχτηκε άπάνω στο κρεβάτι της και ξέσπασε σέ λυγμούς...

—Λέοναρδ! ‘Ω! Λέοναρδ! ‘βγογούσε ή νέα. Πόσο σ’ αγαπούσα!

‘Ο κ. Γούντ φάνηκε ευχαριστημένος με τον άραβώνα της κόρης του. ‘Η έφημερίδες δημοσίευσαν την σχετική άγγελία κι’ ή Μόλλυ έλαθε ένα σωρό συγχαρητήρια. Μονάχα από τον Λέοναρδ δεν έλαθε τίποτε. Κάποιος της είπε πως είχε φύγει για τη Γαλλία.

‘Ο κείνος έντωμεταξύ περνούσε ήσυχα, όμαλά. ‘Η Μόλλυ έθγανε έξω κάθε μέρα με τον Σιμόν. ‘Ενοιωθε κοντά του, μια ασφάλεια, μια προστασία, άν και δεν μπορούσε να ξεχάση τον Λέοναρδ. Πέρασαν κάμποσες έβδομάδες και μια μέρα ο κ. Γούντ ρώτησε την κόρη του:

—Γιατί δεν παντρεύεσαι; Τι περιμένετε; Θα ήθελα να σε ιδώ ύψη προτού πεθάνω!

‘Η Μόλλυ χλωμίωσε όταν άκουσε τά λόγια του πατέρα της. ‘Ηταν, αλήθεια, περιεργο αυτό που της συνέβαινε. Είχε άραβωνιάσει με τον Σιμόν, αλλά ως τώρα δεν είχε σκεφθί τον γάμο, κι’ όσο εκείνος δεν έλεγε τίποτε, εκείνη άφινε τον καιρό να περνά. Τις πρώτες μέρες μάλιστα του άραβώνος της, ο δικηγόρος του πατέρα της, ο κ. Κίτσεν, ο όποιος κατά σύμπτωση ήταν εξάδελφος του Λέοναρδ, είχε πάει μια μέρα στο σπίτι με κάτι έγγραφα και τους άνεκίνωσε, ότι ο Σιμόν είχε κάνει προγαμιαία δωρεά στη μητροτή του, διά της όποιας την έξησφάλιζε. Με απλά λόγια, ο δικηγόρος είχε έξηνήσει στη Μόλλυ ποσο λεπτή ήταν αυτή ή πράξις του μητροτή της.

Μιά μέρα, έντελειος ξαφνικά, ο κ. Γούντ πέθανε. Για κακή τύχη, ο Σιμόν βλεπιε στη Βόρειο ‘Αγγλία, όπου είχε κτήματα κι’ ή Μόλλυ βρέθηκε όλομύναχη. ‘Εσπευσε λοιπόν να του τηλεγραφήσει να έπιστρέψι.

‘Ενα θράδυ, ή Μόλλυ άκουσε κάτω στο γώλλ άνδρική φωνή και με τη σκέψη πως ήταν ο Σιμόν, έτρεξε κάτω να τον δεχθί. Μά δεν ήταν αυτός, ήταν ο Λέοναρδ. Στασιμένη, τον παρακάλεσε να περσί στο σαλόνι. Τότε εκείνος την άρπαξε στην άγκαλιά του κι’ ενώ τη φιλούσε, ψιθύριζε:

—‘Αγαπημένη μου, μόλις έμαθα τό δυστύχημά σου, έτρεξα κοντά σου! Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς σεένα...

—‘Ω! Λέοναρδ, είπε ή Μόλλυ άνάμεσα στους λυγμούς της. ‘Αν ήξερες ποσο ύπέφερα!... Πόσο σ’ αγαπάω...

—Κι’ εγώ, μικρούλα μου! Πρέπει να διαλύσης τον άραβώνα σου...

‘Εκείνη τη στιγμή ή ύπνετρια μπήκε στο σαλόνι κι’ ανήγγειλε πως ο κ. Σιμόν είχε έρθει. Συγχρόνως ο νέος μπήκε στο δωμάτιο.

Οι δυο άνδρες γαιρετήθηκαν κι’ ο Λέοναρδ έφυγε.

Πέρασε μια εβδομάδα, νοσις ή Μόλλυ να τολμήση να πη στον Σιμόν την αλήθεια. Κάθε μέρα ο Λέοναρδ πήγαινε και την συντρόφευε τις ώρες που ήξερε πως δεν θα συναντούσε τον Σιμόν και κάθε φορά της ρωτούσε αν είχε διαλύση τον άραβώνα της.

Τέλος, μια μέρα, ο Σιμόν πησε άπαλά τό νερί της μητροτής του, έβγαλε τό βαγυλίτι του άραβώνος που της

είχε χάρισει και το άκούμπησε μπροστά της άπάνω στο τραπέζι.

—Μόλλυ, είπε ο νέος σοβαρά, περιττών νά φορῆς αυτό το δαχτυλίδι, αφού διαλύεται ή άραβθώνεται μας. Τά ξέρω όλα. Κράτησέ το όμως και φέρεσέ το καμιά φορά για άνάμνηση!

Κι' έπειδή ή νέα τον κούταξε βουδή, σασισημένη, έκεινος πρόσθεσε:

—...Υπάρχουν άνθρωποι, που μονάχα όταν χάσουν κάτι, το έκτισουν. Αυτό έπαθε ο Λέοναρδ. "Έπρεπε νά σέ χάσει, για νά καταλάβη πώς σ' αγαπά. Σου εύχομαι, Μόλλυ, νά ζῆς εύτυχως μαζί του!

—Μά έσύ, Σιμόν; ρώτησε ή νέα διστακτικά.

—Ω! έγώ! Θα είμαι εύχαριστημένος, αφού θα γίνης έσύ εύτυχης!

Ο κ. Κίτσεν, αφού διάβασε στη Μόλλυ την διαθήκη του πατέρα της, της έδωσε ένα γράμμα σφραγισμένο και κατόπιν είπε:

—Παιδί μου, το γράμμα αυτό μου το έδωσε για σένα ο πατέρας σου, όταν έκανε τη διαθήκη του, με την έντολη νά σου το δώσω μόνο μετά το θάνατό του. Διάβασέ το, παιδί μου!

Συγκινημένη ή νέα, άνοιξε το γράμμα και διάβασε:

"Όταν διαβάσεις αυτό το γράμμα, παιδί μου, δέν θά ήπάχω πιά. Ποτέ δέν μ' έμπιστευθήκες, δέν μου άνοιξες την καρδιά σου. Μόλλυ, κι' όμως γνωρίζω τά πάντα, σχετικώς με τον Λέοναρδ, όπως επίσης γνωρίζω και γιατί άραβθωνώστικες πές με τον Σιμόν. Πρέπει νά ξέρης πώς έξ αίτιας μου άπουκαίνθηκα από σένα ο "Άσπεί. Δέν ήθελα νά τον παντρευθῆς, γιατί δέν θά εύτυχούσες μαζί του. "Έχω περισσότερη πείρα από σένα, παιδί μου, και τον κατάλαβα. Γι' αυτό το έδωσα νά καταλάβη ότι άν τον έπαιονε, θ' άφηνε δηλ την περιουσία μου σέ φιλανθρωπικά καταστήματα. "Η είδοποίησε αυτή έφερε το άποτέλεσμά της. Τώρα είμαι άραβθωνισμένη με τον Σιμόν και θά πεθάνω ήτοι. "Έλπίζω νά ιδώ το γάμο σου, προτού κλείσει παντοεινά τά μάτια. Είθε, παιδί μου, νά ζήσης εύτυχισμένη...".

Η Μόλλυ είχε γλωμισάσει φοδερά! Γύρισε και κούταξε τον κ. Κίτσεν ο οποίος μάζεψε τά χαρτιά του κι' έτοιμαζόταν νά φύγη.

—Κύριε Κίτσεν, είπε ή νέα με νικητή φωνή. "Ηθέλα κάτι νά σάς ρωτήσω. Μήπως κατά τύχη, έτσι μέσα στην κουβέντα, έπειδή ο Λέοναρδ είχε συγγενής σας, του είπατε ποτέ πώς ο πατέρας μου είχε πλούσιος, πράγμα που κι' έγώ δέν το φανταζόμουν ώς σήμερα! Του είπατε, μήπως, πώς έγω είμαι ή κληρονόμος του; "Απονήσαστέ μου!

—Πθανόν νά το έ είπα... τραύλιος ο κ. Κίτσεν κοκκινίζοντας, χωρίς φυσικά νά θέλω νά τον ήπηρεάσω...

—Σας εύχαριστώ, κ. Κίτσεν, είπε ή νέα ψυχρά. Αυτό μονάχα ήθελα νά μάθω. Χαίρετε!

Πέντε λεπτά μετά την άναχώρησι του δικηγόρου, ο Λέοναρδ έμπαινε από σαλόνι. "Έτρεξε κοντά στη Μόλλυ και θέλησε νά τήν άγκαλιάσει. Μά ή νέα τον χαίρετης ψυχρά κι' άμέσως έκεινος τῆς ρώτησε:

—Τί συμβαίνει, αγαπητή μου Μόλλυ;

—Ω! τίποτε σπουδαίο, Λέοναρδ. Μόνο πώς δέν κληρονόμη έγώ, άν κι' είμαι μοναχοκόρη του, την περιουσία του πατέρα μου.

Η νέα μιλούσε με θαυμαστή άπάθεια και με προσποιητή άφέλεια, πρόσθεσε:

—Παίρνεις γυναικά σου ένα πτωγοκόριτο! Ο πατέρας μου άφησε όλη του την περιουσία σέ φιλανθρωπικά καταστήματα...

Ο Λέοναρδ έγινε άμέσως κατάχλωμος, ήχασε το κέφι του και τραύλιος:

—"Αλλά είναι άφάνταστο! "Αδικο! Θα μπορούσαμε ίσως ν' άκυρώσουμε την διαθήκη! Είχα την ιδέα πώς...ότι...

—"Ισως είναι καλύτερα νά σου έπιστρέψω το δαχτυλίδι σου, Λέοναρδ! είπε ή νέα, πνιγοντας με δυσκολία την άγανάκτησί της και τον πόνο της...

"Από το βλέμμα της ο Λέοναρδ κατάλαβε πώς το μόνο που έπρεπε νά κάνει, μά και είχε προσδοχή, ήταν νά φύγη. Κι' έφυγε!

Η Μόλλυ, μόλις έμεινε μόνη ζογισε νά συλλογιζέται με θαθεία ντροπή την άδικία της στον Σιμόν, στον εύγενικό κι' άφιλο-

κερδή αυτόν άνδρα, ο οποίος την είχε αγαπήσει για τον έαυτό της και στον όποιο τόσο σκληρά είχε φερθή. Τόν έβλεπε μπροστά της με τά χέρια έναμμένα, σαν νά παραπονιόταν. Την έπομένη του έγραψε:

"Διέλυσα τον άραβθωνα μου με τον Λέοναρδ Σιμόν! Είμαι εύπλοιαη, έ; "Ισως την τρίτη φορά νά σταθώ πύ τυχερή!...".

Πέρασαν μερικές μέρες όμως χωρίς νά λάβη άπάντησι. "Έμαθε μάλιστα πώς ο Σιμόν έτοιμαζόταν νά κάνει ένα μεγάλο ταξίδι. Και τότε άποφάσισε και του έγραψε πάλι:

"Θέλω κάτι νά σου ζητήσω, Σιμόν. Μου είπες πώς θά έργασούν άμέσως, άν τυχόν σέ χρειάζοιουν. Σε περιμένω. Μό λ λ λ"

Ο Σιμόν, μόλις έλαθε το σημειώμα της αυτό, έπρεπε άμέσως νά την συναντήσει. Με άφέλεια έσφιξε το χέρι της Μόλλυ, λέγοντας:

—Πώς είσαι, Μόλλυ; Με ζήτησες και ήρθα. Τί μπορώ νά κάνω για σένα;

—Νά με πάρης μαζί σου, Σιμόν, στο μακρινό ταξίδι που πρόκειται νά κάνης, όπως πληροφορήθηκα! Κούταξε! Φέρεσαι πάλι το δαχτυλίδι σου... Κατάλαβα το λάθος μου, Σιμόν. Θέλεις νά μου πῆς τίποτε;

—Μά...τίποτε! Σ' εύχαριστώ που έκτιμας το μικρό αυτό ένθύμιο μου!

—Αυτό είναι όλο, Σιμόν; Δέν μ' αγαπάς λοιπόν πιά;

—"Αλλά δέν έπαμα νά σ' αγαπάω, Μόλλυ! Μήπως δέν το ξέρεις;

—Είμαι κι' έγώ σαν αυτούς τους άνθρώπους που πρέπει νά χάσουν κάτι για νά μάθουν την αξία του! Τώρα κατάλαβα τί αξίζει για μένα, Σιμόν!...

—Δέν καταλαβαίνω όμως, πώς το κατάλαβες αυτό, Μόλλυ;

—Θά σου εξηγήσω πώς συνέβη... άρχισε νά λέη ή νέα.

Μά ο Σιμόν την άρπαξε στη δυνατή άγκαλιά του κι' ένώ τῆ φιλούσε, ψιθύρισε:

—Τί μας μέλλει τώρα για ό,τι συνέβη... "Έχεις δίκαιο! είπε ή Μόλλυ, γέρνοντας μ' έμπιστοσύνη κοντά του Τί μας μέλλει!!

Τον έβλεπε μπροστά της, με τά χέρια έναμμένα, σαν νά της παραπονιόταν...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΣ ΧΗΡΟΣ

Ο τίτλος «χήρα», κατά την αντίληψη των γυναικών, δέν είναι και τόσο... εύχάριστος! Το βεβαιώνουν αυτό μερικές ιστορικές άποφάσεις, από τις οποίες θά σάς άνασέρουμε τρεις, τις άκόλουθες:

"Ετσι ή χήρα του πατέρα του τέως Κάιζερ της Γερμανίας τιλοφορήθηκε με ειδικό αυτοκρατορικό διάταγμα, «Αυτοκράτειρα Φρειδερίκου» και με το διάταγμα αυτό όριζόντουσαν αούστηρες ποινές πῆ όποιους θά τολμούσαν νά την άποκαλέσουν γραπτώς ή προφορικώς, χ ή ρ αν!

"Επίσης ή Βασιλίσσα της Όλλανδίας Βιλεμίνη έξέδωσε διάταγμα, με το όποιο ώρισε νά τιλοφορηται ή μητέρα της δχι «χήρα—βασιλίσσα»,—έτσι την άποκαλούσαν πριν από το διάταγμα—άλλά «Βασιλίσσα των Κάτω Χωρών». Τέλος, όταν πέθανε ο προτελευταίος αυτοκράτωρ της Κίνας, ή χήρα του, που τον διαδέχτηκε στο θρόνο του Ουρανίου Κράτος, έβγαλε διάταγμα, με το όποιο ώρισε, ότι όποιος την άποκαλούσε «χ ή ρ αν», θά καταδικάζόταν σέ θάνατο!

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΙΣΑ - ΙΣΑ...

Κάποιος κανονιέρης, αφού τρύγησε τά πορτοφύλια όλων των γνωστών του, σταμάτησε στο δρόμο έναν άγνωστό του και του είπε:

—Δάνεισέ μου, σέ παρακαλώ, ένα έκαστοτάριοκο...

—Δυστυχώς, φίλε μου! Δέν μπορώ νά σέ δανείσω, γιατί δέν έξέρω καθόλου, του άπάντησε.

—Μά γι' αυτό Ισα-Ισα, κύριε μου, ήρθα σέ σένα που δέν με ξέρεις, γιατί όσοι με γνωρίζουν, δέν μου δίνουν πενήτα! Εξακολούθησε ο αδιόρθωτος σελέμης.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ το «Μπουκέτο» άγοράζει εις άπόλυτως Ικονοπηγικώς τιμας παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας ολοκληρώτους, φυλλάδια διάφορα, άκόμη δε και σκόρπια φύλλα παλαιών εφημερίδων και περιοδικών. "Ημερολόγια, Καζαμίας, μονόφυλλα, φωτογραφίας Ιστορικά προσώπων και εικόνες διαφόρους. "Απευθυνθήτε ή γράψατε : Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, "Αθήνας.